

Ayer

La sonrisa de un Escolapio

En esta sección no hemos hablado mucho de sacerdotes, pero el caprichoso viaje por la hemeroteca nos ha llevado dos semanas consecutivas al mundo de la Iglesia. Si la semana pasada fue para hablar de Mn Bot, el cura ciego que 'leía' el Evangelio, en ésta nos toca hablar de un profesor al que seguro que recuerdan todos los que pasaron por la Escola Pia durante el período comprendido entre 1949 y 1955, los años en que **Jaume Castellort** fue director del colegio. Si la característica más llamativa de Bot fue que ejerciera el ministerio sacerdotal pese a su ceguera, a Castellort se le recuerda porque se supo ganar la amistad y la confianza de sus alumnos gracias a su carácter jovial, extrovertido, bromista. Así lo recuerdo. Yo nunca estudié en ningún colegio religioso, pero bien puedo decir que si hoy se tiene de esos centros una imagen rígida y dura, en esa década de los 40, la imagen de Castellort era justamente la contraria. Desde luego, supo ganarse la confianza de sus alumnos.

Me permitirán que aprovechando la ocasión les hable de los Escolapios, toda una institución docente por la que han pasado

"Nombrado por el M.R.P. Provincial, rector del Real Colegio de San Antón de Barcelona, el Rdo. P. Jaime Roca, cesa en el cargo de Director del Colegio de las Escuelas Pias de nuestra ciudad.

Recibidas las letras testimoniales de nuevo Rector ha tomado posesión de su cargo el R.P. Jaime Castellort, quien regirá de hoy en adelante los destinos del Colegio".

Vallés nº 446 7/8/1949

varias generaciones de granollerenses, desde que abriera sus puertas en 1933, en los tiempos en que la República prohibía la apertura de colegios religiosos, salvo las escuelas parroquiales. Los escolapios abrieron de la mano de un hombre que ha hecho historia: **Julián Centelles**. No era el primer colegio religioso de Granollers, su antecesor fueron los hermanos de las escuelas cristianas que habían abierto a principios de aquel siglo (1902). La andadura republicana de los Escolapios fue en unas aulas del Centro Católico, delante de la parroquia. Acabada la guerra, la

Escola Pia se ubicó en su actual emplazamiento, donde antes había estado el Instituto de Segunda Enseñanza. Como pueden imaginar el primer colegio nada tenía que ver con el actual. A lo largo de los años se han ido produciendo diversas ampliaciones hasta llegar a su actual perfil. Miles de alumnos se han formado en sus aulas, y decenas de profesores han dedicado los mejores años de su vida a la docencia. Castellort está entre ellos, pero gracias a su sonrisa, su recuerdo llega hasta nuestros días.

LUIS DE LEÓN

LOS RIPIOS

Francisco Barbachano

La eficaz consejera Geli

Se habla, se dice y se comenta, que el nou Cap Cardedeu, muy pronto verá la luz para bien de la clientela y el equipo sanitario, hartos ya de tanta espera. Parece que ese verano veremos a la consejera; tal vez con un nuevo luc, para la foto de prensa, inaugurando el nou Cap satisfecha de su gesta. El cambio jorbará las vacaciones al médico, porque acaso no hubo antes mejor tiempo para hacerlo. No habrá parking, claro está, pues no estaba en el proyecto. Pero allí estará Marina con el alcalde y su séquito.

Han dit

XAVIER QUINCOSES
EMPRESARI

"Guatemala és un país amb molt de futur"

(5-8-2005)

COLUMNA DE TEATRE

Antígona a l'Espai Almogàvers

L'obra de Sòfocles, adaptada per **Jordi Coca**, desvetllà una vegada més, el poder de la fatalitat d'acord amb el pensament del dramaturg grec i, traslladat als nostres dies, diríem que no es pot desviar la voluntat del destí. Certament que la vida de les persones està programada, però amb el misteri de la llibertat, difícil de conjugar. I precisament aquesta vessant possibilita accions que depenen de la voluntat de persones que no accepten diàleg amb altres, suposadament més sàvies. En l'obra que comento s'enfronten la dictadura de la llei i el dret natural de

les persones de ser tractades com a tals. Antígona, la protagonista, personifica l'humanisme; Creont, rei de la ciutat i oncle d'Antígona, és la imatge del dictador impassible.

L'Espai Almogàvers, que pertany al Teatre de Ponent, va donar a la representació una semblança d'història viva, perquè els espectadors esdevenien actors indirectes per la senzill raó que feien de poble a qui els personatges es dirigien. Una vegada més el desenvolupament de l'obra palesava la universalitat, en l'espai i el temps, de les idees i de les accions dels

humans. En l'adaptació de **Jordi Coca**, respectuós amb el fons, s'hi podia endevinar l'actualitat del poder que en fa de la llei un dogma i menysprea veus filosòfiques que assenyalen altres orientacions. Poder i pensadors, políticament enemistats amb menyspreu dels segons. La duresa de l'argument i l'escenificació de proximitat donava als protagonistes, amb vestuari actual, una força psicològica significativa i ressaltava els sentiments que cada escena produïa amb el segell d'una veritat viscuda.

La il·luminació i el so complementaven i donaven relleu a un

espectacle de plena vigència de més de dos mil anys. Un valor a tenir en compte fou la presència d'un actor granollerí, **Pau Sastre**, que segueix una tradició familiar i enriqueix el patrimoni teatral de la ciutat al costat d'altres actors d'avui. Antígona a l'Espai Almogàvers, una experiència en el camí cultural del teatre que converteix l'escena en un indret de convivència ciutadana. Coca palesa amb aquest treball la vigència històrica i la importància de les idees en el devenir dels pobles.

JOAN SALA VILA

Recomanacions musicals

AMARAL. Gato negro, dragón rojo

Fa deu anys, aquests joves aragonesos, Eva Amaral i Juan Aguirre, llançaven el seu primer disc. Poc devien pensar que en l'actualitat el seu darrer disc seria un dels més esperats en el panorama nacional dels últims temps. 19 temes nous en un cd doble. També disponible edició amb llibre i una exclusiva edició "fan-box".

GEORGE STRAIT. Troubadour

L'encant de George Strait es manté igual de consistent després dels seus més de 20 anys en la música country americana i ens ho demostra amb un altre gran àlbum. Tranquil, suau i melancòlic, sense caure en la tristor, George es converteix en el perfecte trobador dels nostres dies gràcies a la seva càlida veu i a la curada selecció de temes, ja siguin amb 2-steps texans, mig temps o balades d'amor.

per DIFERENT DISC